

dende mod Aalevaad overhovedet. Vi formene under Drostfelsen af §§ 7, 14 og 33—35 tilstrækkelig at have begrundet vore der stillede Forslag, og ved at henvide til de derhenhørende Underføgelser samt hvad der er bemærket ved den foregaaende § 45, kunne vi anse en udførligere Begrundelse af hvad der har bestemt os til at foreslaa et almindeligt Forbud her, som overflødig. Udvalget er eenstemmig kommet til denne Beslutning, og naar eftersees vor Protokol S. 4, 2den Sp. til 6; S. 7, 2 Sp. til 15; S. 16—20; S. 22, 2 Sp. til 23; S. 29; S. 34; S. 37; S. 39—41; især S. 42 ad § 33 til S. 44 samt Bilag I. S. 2; Bilag II. fl. Steder; Bilag III. S. 10, 11; og Bilag IV. S. 16 flg. og 25, vil det erkjendes, at Vejen til Aalevet er gaaet gjennem Tvivl, men det er da ogsaa gjennem den, at man skal finde Sandheden. Udvalget har ladet sig det være magtpaaliggende paa det Omhyggeligste at drøfte Aalevaadspørgsmaalet og en væsentlig Del af dets Rejser angaar denne Sag. —

Vore Underføgelser have da ført til det Resultat, at alle de henover Bunden dragne Aalevaad ere forkastelige Redskaber, og at ifkun den Brugsgaade kan indrømmes, hvorved Bوندens Overstrabning undgaaes; men vi formene ligeledes at have gjort Rede for, at Vaaddet, brugt selv paa denne, den lempeligste, Maade, ikke kan frakjendes al Skadelighed paa Grund af den Fare, der ved dets smaa Masser opstaar for Opfiskning af forskjellig Fiskeyngel, og formedelst den Forstyrrelse, det valder andet Fiskeri. Da det nu af vort Ansørte til foregaaende Paragraf er godtgjort, at Faren for Opfiskning i Almindelighed maa tiltage, jo mindre den paagjældende Fjord er, og at den her bosatte Fiskerbefolkning, vistnok med kun fåa Undtagelser, er den, der trænger haardest til Værn mod Forstyrrelsen og daarligst kan bære dens Følger, saa er det vor Overbevisning, at et ubetinget Forbud paa de mere indskrænkede Vandomraader allerede af disse Grunde er det eneste Middel til deres Fiskeriers Opretholdelse, idet Admitteringen af den lempeligere Methode ifkun vilde blive en halv Forholdsregel, naar henses til, hvor stor en Strækning der under øvede Folks Behandling en enkelt Nat kan overfares. Vi skulle derfor ikke fornø en Underføgelse om Rigtigheden eller Sandsynligheden af Vaaddets skadelige Indflydelse paa Fiskenes Leg, men fornemmelig holde os til, at det faare let udarter til en for vidt dreven Brug, hvis Virkninger paa Fjordene hurtig vilde vise sig, ligesom Vandfældighederne ved en virksom Kontrol ere indlysende. — Et Forbud her, hvor Fordelen for Brugerne af Aalevaaddet i Almindelighed er saa ringe, men Skaden, der tilføjes Andre, desto større, maa derfor have afgjørende Grunde for sig. Man vil heller ikke med Rette kunne indvende, at der mellem et saadant Forbud og en Tilladelse for Limfjorden er nogen paafaldende Uoverensstemmelse; thi det er allerede foran bemærket, at Limfjorden med dens betydelige Udstrækning — den berører 103 Kirkesogne — og dens Forbindelse med 2 fiskerige Have mod Ost og Vest, maa stilles paa en anden Fod end vore andre Fjorde, selv den største af dem Sfejford, der tilgrændses af kun 42 Sogne og kun har een Forbindelse mod Nord med Rattetag. Dgsaa for et Forbud mod Brug af Pulsvaad paa Limfjorden har der i Tidens Løb stundom hævet sig vægtige Stemmer, og det er derhos overhovedet et Spørgsmaal, som trænger til alvorlig Overvejelse nu, siden de stegne Priser paa Fiske sætte Fiskernes Hænder i livligere Bevægelse, om der ikke i flere Retninger bør træffes hæmmende Foranstaltninger for at forebygge en for stærk og udtømmende Brug af Fiskerierne, jfr. Limfjordskontrollørens Yttringer i Beretning Bilag III. S. 12, og dog er Faren for en Udfiskning af Limfjorden ikke at stille i Sammenligning med Faren for de øvrige Fjorde. —

Utsaa om et Forbud var der Enstemmighed i Udvalget, men Dr. Lütken foreslog Paragrafen affattet saaledes:

„Brugen af Aalevaad, af hvad Slags nævnes kan, er forbudt paa de under dette Kapitel nævnte Bænder; dog kan Brugen af Bøtvaad, saaledes at Vaaden drages til Vaaddet, indrømmes ved de i § 48 ommeldte Vedtægter for et Tidrum af ikke over 2 Maanedes om Aaret“.

Han vilde ikke miskjende Betydningen af den Uvilfredshed, der fra mange Sider gav sig tilkjende med Aalevaaddene paa vore Fjorde; men den Omfisktelighed i Stemningen, hvorom vi have saa betegnende Vidnesbyrd fra Limfjorden, kunde let gjentage sig hos andre Egnes Fiskere, og Ingen kunde indestaa for, at Aalevaaddet, efterat dets Brug var bleven forbudt, ikke efter nogle Aars Forløb atter kunde blive savnet f. Ex. paa Sfejforden, hvor flere og flere der hjemmehørende Fiskere efterhaanden have taget Part i eller anskaffet sig slike Vaad. Naar der da viste sig Stemning for en maadeholden Brug, burde Døren herfor holdes aaben, og han antog, at de skadelige Virkninger af Vaaddet tilstrækkelig vilde modarbejdes ved de Indskrænkninger i Henseende til Brug og Tid, han havde foreslaaet, Aalevaadbruget var derhos et meget indbringende Fiskeri, som man nodig skulde unddrage de dermed Tilvante at søge Fortjeneste ved, og da det stod til at forudsæ, at Paragrafen uanfset denne Tilføjning ligesuldt vilde føre til Aalevaaddens Afstæffelse paa de fleste Fjorde, formenter han, at der maatte være saameget mindre Betænkelighed for Udvalget ved at optage den. Der var,